

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8543** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. А. М. М., ЛНЧ 7000 676 019; действаща лично за себе си и за малолетните си деца Б. Д. М. М., /ЛНЧ 7000 676 031, р. 28.10.2008 г.; Х. Д. М., ЛНЧ 7000 734 191, [дата на раждане] год. и Х. Д. М. М., ЛНЧ [ЕГН] /първоначално – жалбоподател по адм.д.№ 8544/2021 г. на АССГ, 47 с-в, което дело бе присъединено към настоящето/. Жалбата е подадена срещу решение № 2189/3.8.2021 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващите е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбоподателите искат отмяна на решението. Твърди се, че са кюрди, мюсюлмани сунити и са живеели в район на света, който е разтърсван от всякакви войни през последните 15-20 години, въоръжени сблъсъци между групировки, убийства и отвлечения, вкл. и в населеното място в което живеели, което е в близост до границата с Турция, но се контролира от властите на Иракски К. - чрез неговото военно формирование П.. В района постоянно навлизат турски военни части и водят боеве както с П., така и с П., която също има бази в района и е основна заплаха за турското правителство. Отвсякъде били заобиколени от военни действия и от враждуващи военизирани групировки, което правело животът им като обикновено семейство практически невъзможен. Потърсили пристан в Европа не заради стандарта на живота, а заради възможността да водят спокоен живот, като работят с всички

сили, а децата да посещават училище с цел да се образуват и станат пълноценни членове на българското общество. Искат да живеят по светски маниер - като облекло, поведение и морал, а не по религиозен начин, което е практически невъзможно и би довело до брутални действия срещу семейството. Въпреки пресотя в Турция не могли да останат там, тъй като турското правителство не признава и не прилага Женевските конвенции за бежанците, а използва бежанците само като разменна монета в отношенията си с Европейския съюз. Невярно е твърдението в справките на ДАБ за туристическия рай в М. и за потока от европейци, който се стича, за да му се наслаждава. Търсеци адреналин западно-европейски туристи посещават и А. чин 42 685 км² ненаселена територия, с надморска височина 3500-5000 метра и оспорвана между П., И. и Китай., както и преминават по Коридор В. Дълъг 210 км и широк между 20 и 60 км., с общо население 10 800 души. По него, чрез превали над 4800 метра, се осъществява сухопътната връзка между А. и Китай. Придаден към А. по решение на Руската и Английската империи през Х. век., но това не означава, че навсякъде има мир и спокойствие. Неверни са и изводите на ДАБ относно съпруга на К. и протичането на живота му. Изводът на ДАБ, че цялото семейство търсят по-висок стандарт на живот, а не сигурност не отговаря на доказателствата, събрани в производството. Ето защо се твърди, че оспореното решение е немотивирано.

Процесуалният представител на К., Б. и Х. М. пред съда поддържа, че е налице нарушение на чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето – не са изслушани навършилите 10 г. Б. и Х. и не са съставени социални доклади; не са провеждани интервюта в присъствието на социален работник. Нещо повече – докладът е непълен и не е съобразен с изискването закрилата на всички имигранти да представлява приоритет. Административният орган не е спазил Ръководството за И., издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, че децата са подложени на обстоятелства с повишена уязвимост и рискове, вкл. и относно тяхното образование. След окупацията на провинция Д. от ИДИЛ през 2019 г. провинцията е с най-висока интензивност на насилието по отношение на цивилни лица. П. е считана за терористична организация.

Процесуалният представител на Б. Д. М. – адв. Л. твърди, че ДАБ не е следвало да разделя производството по предоставяне на статут на най-голямото дете – Х., което противоречи на принципа на съвместно разглеждане на молбите на членовете от едно семейство по арг. от по-силното основание на чл. 2, т.7, както и т.13-15 от Регламент 604/2013/ЕС, както и директива 2013/33/ЕС доколкото тези актове изискват когато молбите се подават отделно, но в непродължителен срок от време, те да се обединят като се спази принципът на неразделност на членовете на семейството. Ето защо иска да бъде отправено преюдициално запитване посочените принципи допускат ли решаващият орган да раздели първоначално образуваното административно производство на две отделни.

Ответникът – заместник председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ. Счита, че бежанската история и опасенията от преследване са недоказани. В интерес на децата е да се върната в страната по произход.

Прокуратурата на РБ не взе становище по жалбите.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Оспореното решение е постановено въз основа на молба за предоставяне на международна закрила – вх. № 729/3.8.2017 г., подадена от жалбоподателите, с изключение на родения впоследствие Х. Д. М., ЛНЧ 7000 734 191, [дата на раждане] год.

Установява се, че техните лични данни са както следва:

К. А. М. М., [дата на раждане], гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН] и малолетните ѝ деца:

- Х. Д. М. М., [дата на раждане], гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН], понастоящем в самостоятелно производство за международна закрила;

- Б. Д. М. М., [дата на раждане], гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН];

- Х. Д. М. М., [дата на раждане], гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН];

- Х. Д. М. М., [дата на раждане], гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН].

Председателят на ДАБ-МС е постановил по тази молба решение № 602 от 06.02.2020 г., с което е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на К. А. М. М. и на нейните малолетни деца Б. Д. М. М., Х. Д. М. М. и Х. Д. М.. Решението е обжалвано пред Административен съд София - град (АССГ), като е образувано адм.д. № 2047/2020 г. по описа на АССГ. Съдът е постановил решение № 2727 от 03.06.2020 г., с което е отменил решение № 602/06.02.2020 г. на председателя на ДАБ-МС. Върховният административен съд е оставил без разглеждане касационна жалба на ДАБ-МС с изх. № КП- 810(2)/22.06.2020 г. и е отхвърлил частна жалба с изх. № КП-1153(1)/12.08.2020 г. срещу решението на АССГ и то е влязло в сила.

В своето решение № 2727 от 03.06.2020 г. АССГ е постановил, че в преценката за наличието на основания за предоставяне на международна закрила на родителите трябва да се вземе предвид висшият интерес на придружаващите ги деца, като преценката бъде съобразена включително с тяхната лична ситуация и възможността за благоденствието им при евентуално връщане в страната на произход. Ето защо съдът е приел, че административният орган не е изпълнил задълженията си за пълно проучване на бежанската история и обосноваване неприложимостта на забраната за връщане по отношение на малолетните кандидати за закрила. В решението на административния орган мотиви относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по отношение на децата напълно липсват. Допуснатите нарушения са приети за съществени и обуславят немотивираност на обжалваното решение като правят невъзможна проверката за материална законосъобразност на оспорения административен акт. Доколкото производството по предоставяне закрила на малолетните деца е неотделимо от това на родителя им и законен представител, а и така е протекло то пред ДАБ, то поради отмяната на административния акт по отношение на децата, той е отменен и в частта на отказания статут на тяхната майка.

Преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила с указания да бъдат преценени както личното положение на малолетните и непълнолетните деца (доколкото семейството не може да бъде разделяно) и бежанската им история на плоскостта на поискания статут на бежанци, така и общата обстановка в страната на плоскостта на поискания хуманитарен статут. Органът е задължен да се произнесе и по въпроса дали децата в И. са уязвима група (или само определена група деца), като съобрази висшият интерес на детето съгласно указаните по горе норми на българското и международното право.

В изпълнение на това съдебно решение, с К. А. М. М. е проведено на 19.02.2021 г. второ интервю. В него тя отново посочва, че е родена и израснала в [населено място],

но след като се омъжила отишла да живее при своя съпруг в М., малко градче на около час път от Д., където с него и децата живеели във фамилна къща с малък двор. Тогава с тях живеела и майката на нейния съпруг, която и сега пребивавала в същата къща заедно с една от дъщерите си. В М. имало две училища до шести клас, а тя водела децата си до училището и ги връщала обратно, защото се случвали отвлечения предимно на момичета. Не знае кой прави това, но отвлечали децата пред училищата и пред вратите на къщите им. Според нейния разказ от 19.02.2021 г., когато тя и децата напускали И. през 2016 г., в М. не е имало сражения и бомбардировки и тогава заминали легално с полет от А. за Турция, откъдето продължили за У. с визи, но от У. ги върнали обратно в Турция. В Д. живеят нейната майка заедно с най-малкия ѝ брат, както и други нейни братя и една сестра. Чужденката твърди, че сега турската армия обстрелвала М. и други села в района на А., за което тя разбрала от Ф.. Относно наличието на здравни услуги и социални помощи в родината ѝ отговаря, че в М. имало малка клиника, а помощи получавали само от държавата веднъж на два месеца под формата на хранителни продукти, но финансови средства не били получавали. Заявява, че съпругът работел като общ работник и го викали от службата като охрана. Не знае къде се намира в момента той - дали е в А. или в И., България; двамата били скарани. Съобщава, че тук в България децата посещават училище, като Х. бил във втори клас, а Б. - в трети клас, а Х. е в седми клас.

Чужденката е заявила на първото интервю с рег. № УП 13548/27.11.2019 г., че през 2016 г. е заминала от Иракски К. заедно с децата си, защото в тяхното [населено място] падали бомби и децата ѝ не живеели там спокойно. Същевременно е казала, че нейният съпруг Д. напуснал И. две години преди нея и тя не е имала друг избор, освен да го последва. Затова целта на пътуването ѝ с децата била да се съберат с него в А.. Пояснява, че това била причината през 2017 г. да напусне заедно с децата си РПЦ-Х. и страната ни без да изчака молбата ѝ да бъде разгледана у нас. Нейната майка, братята и сестра ѝ Г. не са напуснали И. и повечето от тях продължавали да живеят в [населено място], а баща ѝ и чичо ѝ загинали преди десет години в сражение като членове на „П.". Нейният съпруг Д. също бил член на „П." и участвал в сраженията в С., където бил леко ранен от динамит. След като съпругът ѝ заминал, на нея ѝ помагал нейният брат Ш.. В страната си не е имала лични проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, не е заплашвана лично и не ѝ е оказвано насилие от никого в И.. Заявява, че не е била член на политическа партия и въоръжена групировка, не е била арестувана, съдена и осъждана и не е имала проблеми с официалните иракски власти, армията и полицията.

При преценка бежанската история на К. е преценена тази и на нейния съпруг, изложена в интервю от с рег. № УП 2820/27.11.2019 г. Д. М. А. А. е заявил, че живеел заедно със съпругата и децата си в [населено място], близо до [населено място], и че изкарвал прехраната си като общ работник в И., а в А. бил майстор на пица и фризьор. През 2014 г. доброволно се присъединил като обикновен войник към кюрдската групировка „П." за период от два месеца, но не участвал в сражения. Не е бил член нито на партия, нито на движение, нито на групировка, защото държавата се управлявала от мафия и защото не вярвал на никого. Мотивира молбата си за международна закрила с присъствието на ислямистки групировки в Иракски К. и с политически престъпления, кражби и междуособици в И.. Уточнява, че в района на М. и [населено място] не е имало присъствие на ислямистки групировки, но там нямало условия за живот за него и семейството му. Изтъква, че не е пробвал да живее в друг

район на И., защото искал да се установи в друга страна. Не е имал лични проблеми заради етническата и религиозната си принадлежност, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията, не му е оказвано насилие и не е получавал лични заплахи.

С малолетната Б. Д. М. М. е проведено интервю, на което разказва, че е напуснала И. с майка си, брат си и сестра си и че баща ѝ заминал за А. преди тях. Посочва, че не знаела причината, заради която са заминали от И. и че не помни там да се е страхувала от нещо, но нищо в нейната родина не ѝ харесвало. Казва, че там, където живеели, семейството ѝ разполагало с храна и вода, но електричеството често прекъсвало. В родината ѝ никой не я е тормозил и ходела на училище до втори клас, и че там останали да живеят баба ѝ, дядо ѝ, нейните вуйчовци и чичовци.

По време на изслушването на малолетния Х. Д. М. М. разказва, че в И. живял в къща, заедно със своята баба по бащина линия, с майка си и двете си сестри и че къщата имала, голям двор, където играел с топка. Споделя, че не знаел дали са живели в град или на село, но там посещавал училище и бил в първи клас. Пояснява, че сестра му Б. била във втори клас, а Х. в шести, и че училището било в тяхното село, но майка му ги водела на училище и ги вземала обратно, защото тогава имало отвличания на деца. Добавя, че не знаел защо са напуснали И. и дали е имало някаква опасност за него и близките му, но него го било страх заради отвличанията. Според неговия разказ, когато с майка си заминавали от И., искали да стигнат до А., където тогава се намирал неговият баща.

С другото малолетно дете на кандидатката за закрила, Х. Д. М., не е провеждано изслушване поради факта, че то е под 10-годишна възраст.

В изпълнение на указанията, дадени в цитираното по-горе отменително решение на АССГ, са изготвени социални доклади от дирекция „Социално подпомагане“, О. на две от децата жалбоподатели.

Проведено е по отношение на Х. Д. М. М. интервю и е съставен социален доклад от дирекция „Социално подпомагане“, О. на 4.3.2021 г., видно от който по време на срещата малолетният е споделил, че няма пречки от здравословен или психичен характер; нямал проблеми заради принадлежността си към кюрдската етническа група, както и заради изповядваната от него и семейството му религия; обича да играе футбол. В И. е живял с баба си, родителите си и брат и сестрите си. Не знае къде са живели в град или село, но помни, че къщата им е имала голям двор и той си е играл на топка в него. В момента там живее баба му по бащина линия. Тук в Република България ходи в училище, във втори клас е, но от няколко дни не е ходил, защото е паднал и си е ударил главата. Направен е медицински преглед след инцидента и е под лекарско наблюдение в бежанския център. Споделя, че когато са заминали от И. са искали да стигнат до А., там се е намирал баща му. Не знае момента, в коя страна се намира той, не им се обажда по телефона, но иска да се върне при тях.

Х., заедно със семейството си е настанена в подходяща стая в РПЦ-С., кв. В., ДАБ при МС. Предоставя им се храна три пъти дневно, съобразно традициите и обичаите в страната по произход. Имат възможност за отдих и почивка, има осигурено помещение за хранене и общуване с останалите настанени лица. Осигурен е общ санитарен възел. Детето е в добро здравословно състояние, здравно осигурено е, което му осигурява достъп до медицински грижи и лечение в случай на нужда.

Изготвен е социален доклад и по отношение на Б. Д. М.. От този доклад, както и интервюто с посоченото лице се установява, че ходила на училище до 2 клас. Там

изучавали английски език и математика и имала приятели. След училище си стояла вкъщи, защото родителите им не ги пускали да излизат на улицата. В И. са останали баба й и дядо й, както и чичовците й. Те живеят в [населено място], до тяхната къща. В къщата живяло само нейното семейство, без баща им. Казва, че той заминал в А., но не знае защо. Не иска да се върне в И. поради ред причини. Казва, че нищо не й харесва в И.. Природата не била хубава и имало малко добри хора там.

Детето е настанено в подходяща стая заедно със семейството си. Предоставя му се храна три пъти дневно, съобразно традициите и обичаите в неговата страна. Има възможност за отдих и почивка, има осигурено помещение за хранене и общуване с останалите настанени лица. Осигурен е общ санитарен възел. Детето е в добро здравословно състояние, здравно осигурено е, което му осигурява достъп до медицински грижи и лечение в случай на нужда.

Б. посещава редовно училище и е 2 клас. Ходи на училище с автобус, заедно със сестра си Х. и брат си Х.. Казва, че се чувства много добре в България и нищо тук не я притеснява.

В съдебната фаза бе изготвен социален доклад и на Х. Д. М., от който се установява, че основно грижи за детето полага майката. То настанено заедно с майка си и останалите деца в ПМЗ, кв. В.. Посочено е, че обичаите, културата, религията и етноса коренно се различават от този в Б., а в интерес на децата е да се чувстват добре в страната, в която се намират. Това би било по-добре за тяхното емоционално и психическо състояние. На Х. е изготвен социален доклад и на 4.6.2021 г.

От докладна записка от 18.12.202 г. на началник отдел ПМЗ,[жк]и от докладна записка от К. Х., гл.експерт в дирекция „Социална дейност и адаптация“ до председателя на ДАБ се установява, че по време на предстоя си от 25.09.2020 г. К. М. многократно е влизала в конфликти с други настанени в сградата кандидат - бежанци и служители на отдела. Служители на отдела и експерти от Дирекция „СДА“ не един път са отправяли забележка за нейното поведение и поведението на децата й. Често тя не се явява лично да получи полагащата й се храна / за себе си и децата /, а изпраща децата (Х. - 15 г. иди Баса- 12 г.).

Многократно е отправяна забележка за липсата на контрол над децата си (особено късно вечерта)- **в нарушение на чл. 22 , т. 5** от правилника. Чести са случаите, когато тя е на гости при друго семейство в общежитието, а децата й (най-вече Х.- 9 г.) влизат във физическа разправа с други деца. За зачестилите нарушения на **чл. 22 , т. 5 от правилника на К. А. М. на 04.12.2020 г. е съставен констативен протокол.**

Много често явление е тя да оставя децата си сами, а тя самата да е извън центъра с часове.Подобен е случая и на 15.12.2020 г., когато К. А. М. е нарушила указанията на служителите от отдел „ПМЗ - кв. В.“ и отказва да излезе заедно с децата си от стаята, за да се извърши планираната месечна ДДЦ обработка на сградата и стаите в нея, в **нарушение на Чл. 22 , т. 1 от правилника.** Със съдействието на охраната, служителката Б. В. отново приканва К. А. М. да напусне, но тя отказва под предтекст, че стаята й е чиста, а навън времето е студено. За К. А. М. и семействата с малки деца и бебета има оборудвана топла и чиста детска стая, където децата могат да играят и седят под надзора на родителите си докато трае обработката. В тази стая К. М. не един път е била с децата и бебето си. Тя много добре е информирана и знае правилата за обитаване на общежитието и че при определени нужди са обособени 3 (три) помещения, в които кандидат-бежанците може да пребивават. Стаите са така подбрани и обособени, че да удовлетворяват нуждите на всички деца и възрастни като

са изпълнени всички изисквания за стриктно спазване на противоепидемичните мерки срещу COVID - 19. Въпреки нееднократните покани и напомнания, К. отказва да напусне заедно с децата си стаята. Същата си позволява да остави бебето със сестра му - Б. (на 12 г.) и решава да излезе в града на пазар. К. взема със себе си големите деца - Х. и Х. - и в 15:00 часа напуска центъра като в 17:30 часа се завръща обратно. В този смисъл /за неспазване правилата/ и констативен протокол от 14.12.2020 г., както и от 14.10.2021 г.

Установява се, че по отношение на съпруга на К. - Д. М. А. А., [дата на раждане] , гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] на 06.12.2019 г. в ДАБ при МС е получено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което възразяват да му бъде предоставена международна закрила. С Решение № 603 от 6.2.2020 г. на Председателя на ДАБ при МС на Д. М. А. А. е отказано предоставянето на международна закрила. Решението е влязло в сила и понастоящем иракският гражданин е със статус „чужденец“.

К. А. М. в качеството си на законен представител е декларирала желание, малолетните ѝ деца - Б. и Х., да упражнят правото си на безвъзмездна правна помощ. Съобразно легалната дефиниция на §1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците за цитираните деца е установено, че са „придружени малолетни“ и принадлежат към „уязвима група“. Във връзка с горното и в изпълнение на чл. 2 от протокола за изпълнение на дейност „ Осигуряване на правна помощ на уязвими групи от трети страни“ е уведомено Националното бюро за правна помощ, за определяне на адвокат, който да представлява кандидат бежанец в хода на производството му за международна закрила.

С обжалваното в настоящото производство решение на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни *опасения от преследване* по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като не се излагат твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че жалбоподателите не са били принудени да напуснат И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Твърденията на молителката за липсата на сигурност за децата ѝ поради неспокойната обстановка в нейната държава на произход е прието, че не се потвърждават от информацията за актуалната обстановка в Иракски К., представена в приложените справки. Налице са множество противоречия в представената от жалбоподателите, както и от съпруга на К. бежанска история. Изложени са подробни мотиви в тази насока, изготвени след съпоставка между отделните интервюта.

Прието е, че не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като заявеното от молителката и децата ѝ желание да живеят и учат в България не представляват основателни причини от хуманитарен характер.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – министърът на вътрешните работи съгласно чл. 158, т. 4 и 5 ЗМВР.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган /така заповед №РД-05-803/14.12.2020 г./, в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващите е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведени са интервюта с кандидатите, на разбираем език.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено преследване.

Видно от проведените интервюта жалбоподателите неизменно твърдят, че се страхуват от отвлечения, без обаче да конкретизират от кого, какво точно е довело до този страх. Същевременно К. твърди, че в страната си не е имала лични проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, не е заплашвана лично и не ѝ е оказвано насилие от никого в И.. Заявява, че не е била член на политическа партия и въоръжена групировка, не е била арестувана, съдена и осъждана и не е имала проблеми с официалните иракски власти, армията и полицията. Противоречието в тези твърдения, както и това, че тя и децата ѝ неизменно излагат едни и същи твърдения, без вариации и без да са подкрепени от твърдения за конкретни факти води до извод за недостоверност на изложената бежанска история в тази ѝ част. Аргумент в тази насока е и предходното ѝ интервю, в което тя заявява, че е напуснала с децата си страната по произход защото е трябвало да последва съпруга си, заминал за А.. Същевременно, тя и децата заминават легално от страната на произход, без да се установява да са имали пречки за това.

Следователно не може да се направи извод и за наличие на изискването на чл. 8, ал. 1 ЗУБ опасенията от отвлечения да са *основателни*. За други опасения не се сочи в бежанските истории на жалбоподателите.

Ето защо следва да се направи извод, че не може да се приеме, че е осъществено преследване в родината по произход, нито за оказване на *конкретен* контрол или натиск от друга, *конкретна* група или групировка по причини на етническа

принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. По арг. от по-силното основание не би могло да се заключи и че спрямо твърдяното преследване е такова по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ – достатъчно тежко по своето естество или повтаряемост.

По отношение наличието на предпоставките на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ – не е налице член на семейството на жалбоподателя, който да е получил статут на бежанец. Нещо повече – по отношение на съпруга на жалбоподателката К. и баща на другите жалбоподатели се установява, че с влязло в сила решение е отказано предоставяне статут поради това, че са налице данни, че би могъл да представлява заплаха за националната сигурност.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидатите за закрила факти от личната им история, заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Изпълнени са указанията, дадени в отменителното решение на АССГ да се съобрази и това, че част от жалбоподателите са непълнолетни и малолетни, поради което и са деца в риск по смисъла на чл. 30а ЗУБ.

При преценка наличието на предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ по отношение на жалбоподателите следва да бъде взето състоянието на Иракски К., като се съобразят фактите в тази насока към датата на устните състезания. В този смисъл следва да се кредитира представената от ответника справка с вх.№ МД-454/14.9.2021 г.и № МД-264/2.6.2021 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ- МС, от която се установява актуалната обстановка към посочената дата.

Видно от представените справки, както и от цитирания в отменителното решение на АССГ доклад на А. интернешънъл се установява, че е приключена военната кампания в района за връщане на райони от Ислямска държава през 2019 г. След този период през 2019 г. и 2020 г. ситуацията се е влошила поради военната дейност на Турция и Кюрдската работническа партия /П./, която има контрол в някои райони, „вкл. и в провинция Д.. Същевременно, на сайта на Американския университет в К. се сочи, че ситуацията в Д. е мирна, спокойна и значително различаваща се от останалите части. К. разполага със собствена развита армия и полиция, за да защити своите граждани. Отчитат СЕ малки военни операции и инцидентни конфликти. Същевременно обаче туризмът процъфтява, като районът е посетен от близо 25 000

туристи само за януари 2021 г. Установяват се значителни инвестиции в него.

Ето защо не може да се направи извод, че са налице предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по отношение на жалбоподателите. Не би могло да се направи обоснован извод, че те да бъдат изложени на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Молителката и нейните малолетни деца не са били изложени и за тях не съществува бъдещ риск от посегателства и по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

В случая, от събраните доказателства не може да се направи извод, че е било налице реална опасност от тежки заплахи срещу живота им или личността в случай на въоръжен конфликт. Спрямо тях не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата им по произход. Не се установява спрямо **К. А. М. М.** и нейните малолетни деца да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на устните състезания, за да се счита, че ако се завърнат на територията на държавата си по произход, те биха били изправени пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Ето защо следва да се направи извод, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съгласно чл. 30а ЗУБ следва да се отчетат потребностите на ненавършилите пълнолетие жалбоподатели. И по-специално, следва да се отчетат потребностите им от образование, медицински грижи и грижи в семейна среда.

По делото безспорно се установява, че те са живеели в сравнително малко селище, в близост до роднини както по линия на бащата, така и на майката; имали са къща с голям двор, в който децата играели. За сравнение – в момента жалбоподателите са настанени в бежански център в голям град като С., само в една стая живеят майката и четирите ѝ деца, с общ санитарен възел. Жалбоподателката К. се грижи сама за четирите си деца, като се установява, че не винаги се справя добре с тези си задължения. Една от причините за това, като и за неспазване на правилата в Центъра е именно това, че е лишена от семейна подкрепа в грижите за четирите деца, каквато подкрепа би могло да получи в страната си по произход. Отделен е и въпросът, че в становището от социалните доклади се сочи, че децата биха се чувствали по-добре психически именно там.

По отношение на медицинските грижи самите жалбоподатели сочат, че в мястото, където са живеели, са имали възможност да се предоставят такива. Същото се установява и по отношение на образованието. Децата са имали възможност и са посещавали училище. Ето защо, дори и да се приеме, че е имало опасност от изключване от училище, то тази опасност не може да се отнесе към жалбоподателите. Това е така доколкото макар и да произхождат от бедно семейство, децата са

посещавали училище, като майката е играла активна роля в това. Следва да се отбележи и това, че образованието в И. е задължително и безплатно за начален етап от 6 г. /така справката, цитирана по-горе/.

По отношение на опасността от насилие спрямо ненавършилите пълнолетие деца от женски пол - в случая Б.. От събраните доказателства се установява, че положението в южните части на страната може да бъде дефинирано като размирно и изпълнено с протести поради нестабилното политическо управление, корупцията и липсата на икономическо и социално развитие на страната. Като контрапункт е посочено положението в северните райони на Иракски К., където въпреки някои сходни проблеми в политическо и социално естество, положението на сигурност и икономически просперитет изглеждат стабилни и дори бележат *постепенен възход, на фона на цялата страна, а [населено място] е сочен за най-спокойния град в И.*

Поради така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материално-правните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната и личната му история и въпроса относно сигурността в И.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По отношение на забраната за връщане, предвидена в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, като се отчете обстоятелството дали по отношение на малолетните деца може да обоснове неприложимостта на принципа на забрана за връщане. Следва да се има предвид това, че по отношение на бащата на ненавършилите пълнолетие, с когото те също са едно семейство, са налице предпоставките на чл. 4, ал. 4 ЗУБ, предвиждащ, че от правата по чл. 4, ал. 3 ЗУБ не могат да се ползват лица, по отношение на които е прието, че са заплаха за националната сигурност.

По отношение на искането за преюдициално запитване.

Съдът намира за неоснователно. На този етап се установява, че по отношение на Х. Д. М. М., [дата на раждане], гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН], вече е постановено решение на АССГ, макар и невлязло в сила, с което е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне на убежище. Ето защо, дори и да бъде евентуално отправено преюдициално запитване, това не би променило правното положение на жалбоподателката, която представлява. Независимо от това следва да се отбележи, че евентуално преюдициално запитване би имало значение основно за Х., чието производство е отделено.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. М. М., ЛНЧ 7000 676 019; *действаща лично за себе си и за малолетните си деца* Б. Д. М. М., /ЛНЧ 7000 676 031, р. 28.10.2008 г.; Х. Д. М., ЛНЧ 7000 734 191, [дата на раждане] год. и Х. Д. М. М., ЛНЧ [ЕГН] /първоначално – жалбоподател по адм.д.№ 8544/2021 г. на АССГ, 47 с-в, което дело бе присъединено към настоящето/. Жалбата е подадена срещу решение № 2189/3.8.2021 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорваните е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. Д. М. , чрез адв. Л. за отправяне на преюдициално

запитване - дали може да са раздели първоначално образуваното административно производство по предоставяне на убежище на две отделни, като се отдели това на Х. Д. М. М., [дата на раждане] , гражданка на И., ЛНЧ [ЕГН].
Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: